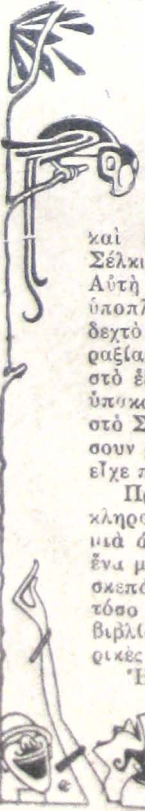

ΤΟ ΜΥΘΟΪΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ
ΠΟΙΟΣ ΗΤΟ Ο ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ - Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ο Ροβινσών Κρούσος δεν είναι πρόσωπο φανταστικό. Η τότε και τότε άπιστευτες περιπέτειές του, που μας εγοήτευσαν στα παιδικά μας χρόνια, συνέβησαν πράγματι. Το μυθιστόρημά του, όσο και αν φαίνεται φανταστικό, εν τούτοις στηρίζεται σε κάποια πραγματική ιστορία, που ελάχιστοι την ξέρουν σήμερα και που σώζεται ως τώρα χάρις σ' ένα συγγραφέα, αγνοούμενον από τη σύγχρονη γενιά. Είναι ο Γκυ Τασάρντ, ένας ριψοκίνδυνος Ιεραπόστολος, που ταξίδεψε απ' άκρη σ' άκρη τ' Νέο Κόσμο από το 1680 ως το 1711. Ο Γκυ Τασάρντ παρέχει αποδείξεις για την ύπαρξη πραγματικού Ροβινσώνας, απόλυτως ακριβείς. Και μέσα σ' ένα εξαιρετικά καλογραμμένο κεφάλαιο των αναμνησίων του έχει ταχτοποιήσει όσα είχε ακουσμένα από αφηγήσεις ναυτικών της εποχής του κι' όσα σχετικά ή περιέργειά του είχε περισυλλέξει για της παράδοξης περιπέτειες του Άλεξάνδρου Σέλκις, τόν όποιον ή φαντασία του Ντανιέλ ντε Φός, μυθιστοριογράφου τού προπερασμένου αιώνα, μεταβάλε σε Ροβινσώνα.

Ο Άλεξάνδρος Σέλκις, Σκώτος τήν καταγωγή, γεννήθηκε στη Φάιφ τήν άνοιξη τού 1660. Ναυτικός εϊθύς έξ άρχής, πέρασε διαδοχικά από τού; βαθμούς τού μούτσου, τού ναύτη, τού άρχιμαραγκού, τού τιμονιέρη, έπειτα προβιάστηκε κι' έγινε ναύκληρος—θά είχε τότε συμπληρώσει τά σαράντα—και μ' αυτό τ' βαθμό μπαρκάρισε από τή Φάιφ, με τ' «Σένκ Πόρ», κατά τά μέσα τού Απριλίου τού 1704. Ο Στράντλιγκ, ό καπετάνιος του ήταν λαθρέμπορος, δουλέμπορος και πειρατής. Ύστερα από πολλές προσαράξεις στής άκτες τού Νέου Κόσμου, τ'ο καράβι έκανε πανιά για τ'ο νοτιό κι' άρχισε ν' απομακρύνεται από τις στεριές για ν' άρμενίση προς τ' άγνωστο. Όπως και στής καρabelleς τού Χριστόφορου Κολόμβου, ό τρώμος άρχίζει να κατ'λαμβάνει άρκετούς ναύτες. Μαζί τους κι' ό Σέλκις διαμαρτύρεται και ζητάει ν' άράξουν σ' ένα λιμάνι: σ'ό Βαλ-παραίξο ή στήν Ύνάληφι. Η λογική αυτή επιθυμία του χαρακτηρίζεται ως στάσις. Ο ναυτικός κώδικς όρίζει αυστηρές ποινές για όσους εναντιώνονται στα σχέδια τού πλοιάρχου. Και τ'ο μεσημέρι τής 10 Οκτωβρίου, ό ναύκληρος Σέλκις συλλαμβάνεται μέσ' στήν καμπίνα του, σιδερωδέεται και πετάγεται μέσ' σ'ό μουντρούμι. Σε δυό ώρες πολεμικό συμβούλιο γίνεται για νά δικάση τόν στασιαστή. Τήν ώρα εκείνη λοξοδρομούσιν πέντε—έξη μίλλια μακρυνά απ' ένα νησί, που έμοιαζε σ'ά μεγάλο πράσινο τέρας, αναδυόμεγο μέσ' απ' τά κύματα τού άπειρου τής Αυστραλίας.

Ο Στράντλιγκ δημιουργεί ένα κατηγορητήριο και προσπαθεί ν' αποκρούση τής λογικής αντίρρησης τού Σέλκις. Ζητάει νά τόν κρεμάσουν σ'ό μεγάλο κατάρτι. Αύτ'ή ή ποιή φαίνεται σ'ό άκροατήριο πολύ άσχημή. Ο ύποπλος όρχος σύνηγοει ύπερ τής έξορίας κι' αυτό γίνεται δεχτό σ'ό τέλος. Έτσι τ'ο πλοίο θά γλύτωνε από ένα ταρξία και έπίστευαν όλοι πώς τ'ο παράδειγμά του θά έφτανε, σ'ό έξ'ης, για νά συγγρατήση τ'ο πλήρωμα σ'ε μιά παθητική ύπνοκή. Αφού έγινε ή δίκη, άποφασίστηκε νά δώσουν σ'ό Σέλκις όσα πράγματα θά έφταναν νά τού έξασφαλίσουν μιά ζωή μόνιμη σ'ε τόπο όπου κανείς Εύρωπαίος δεν είχε πατήσει.

Πριν άκόμα νυχτώσει, έξη ναύτες κατέβασαν τ'ο ναύκληρο από τ'ο πλοίο. Όλες, όλες ή άποσκευές του ήτανε μιά άλλαξιά ρούχα, ένα σιδερένιο κρεβάτι, δυό καφέδες, ένα μουσκέτο, μιά κάσσα μ' εργαλεία και καρφιά, ένα σκεπάρι, δυό πριόνια, δυό λίτρες μπαρουτι κι' άλλο τόσο μολύβι, ή Άγία Γε φή και μερικά θρησκευτικά βιβλία. Οι άξιωματικοί τού καραβιού πρόσθεσαν και μερικές ζωοτροφίες και καπνό.

Η βάρκα τράβηξε για τ'ο νησί που πορέπλεαν. Ο Άλεξάνδρος Σέλκις, λυμένος πιά από τής άλυσιδες του, βήκε σ'ε μιά άμμοστρωμένη άκρογιαλιά, φίλησε τούς συγγρόφους του και βγήκε

άσυλο σ' ένα μεγάλο δέντρο.

Τ'ο νησί αυτό, που άργότερα πήρε νόνομα τού Ζουάν-Φερνάντες, τού πρώτου θαλασσοπόρου που τ'ο έπισκέφθηκε, ήταν γεμάτο από γάτους και κατσίκες, είχε μακρός πέντε λεύγες και πλάτος τέσσερες. Προς τ' ανατολικά ήτανε γεμάτο δάση και στή μέση είχε ένα λόφο πράσινο. Ούτε ίχνος άνθρωπου φαίνεται σ' αυτή τήν άποκλεισμένη γή, μέσα στήν πιό άπεραντη θάλασσα, έκατό πενήντα λεύγες μακρυνά απ' τή Χιλή.

Με περιόρισμένα τά μέσα, αλλά βέβαιος ότι ούτε τά θηρία, ούτε τά έρπετά θαρχόντουσαν νά ταραξούν τήν ήσυχία του, ό Σέλκις σκέφτηκε νά κάμη μιάν άγροτική άποικία. Καθώς μαλλίσετα ήταγ καλός φυλοργός έφτιασε χιλία βήματα μακρυνά απ' τή θάλασσα, δυό σανιδόσπιτα: Ένα σπιτάκι και μιά άποθήκη. Με δέρματα από κατσίκες έστρώσε τ'ο πάτωμα και τούς τοίχους τής κάμαρας του, και από αυτά χρησιμοποίησε και ό ίδιος για σκεπάσματα κατά τούς δυό μήνες που βαστούσε εκεί ό χειμώνας.

Μιά φορά που τού έμελλε νά ζήση εκεί, έπεδόθηκε στήν κτηνώτροφία έντατικά κι' έτσι ζούσε όπως οι παλαιοί κάτοικοι τών Ίνδιανών, με κρέας, χόρτα και τυρί.

Η πρώτες μεγάλες του μελαγχολίες τού ήρθαν μετά όχτώ μήνες. Τά πολεμοφόδια τού έλειπαν. Ο κίνδυνος ένδεχομένης έπιδρομής Ίνδων τόν έφοβίσε. Κλεισμένος κι' άμπαρωμένος τής νύχτες ό Ροβινσών μας, άκουγε συχνά μακρυνούς θορύβους. Ο άκειανός μούγκριζε. Ο άνεμος έκλαιγε μέσ' στα δέντρα. Φωνές άλλόκοτες, για αυτόν, ούρλιαζαν σ'όν άέρα και τ'ο σκοτάδι. Έσφιγγε μέσ' σ'ά χέρια του τή λάμα τού πριονιού, που ύτομονετικά τήν είχε μεταβάλει σε σπαθί. Κάποτε πάλι σηκωνότανε, κολούσε τ'ο αυτί του στήν πόρτα και φώναζε:

—Μήπως έρχεται κανένας άνθρωπος;
—Η φωνή του όμως χανότανε μα ρυά, χωρίς καμμιάν άπάντησι.
—Η άυπνία του συχνά βαστόσε ως τ'ο πρωί από τήν άβωια.

Όστιν πέρασε ένας χρόνος, ό Ροβινσών ήσυχασε πιά για τήν ασφάλειά του στή νήσο. Ντυμένος με δέρματα και μ' ένα μυτερό σκούφο, έξ ρευσούς τ'ο νησί του άκολουθούσε ός πάντοτε από ένα κοπάδι ήμερωμένες κατσίκες και γάτους και μιλώντα; διαρκώς με τήν άραιά φύσι που τόν περιστοιχίσε.

Στόν κορμό ενός δέντρου ό Σέλκις είχε, χαράξει τά κόλουθα λόγια:

«Τ'ο νησί εϊνε δικό μου
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΕΛΚΙΣ,
γεννημένος στή Φάιφ τ'ο 1660».

Για τ'ο άπλοικό του μυαλό, αυτό ισοδυναμούσε με πράξι τού πρώτου συμβολαιογράφου τού Έδιμβούργου και φαντάζονταν πώς τού έξασφάλιζε τήν κυριότητα.

Η μέρες, ή βδομάδες, οι μήνες περνούσαν. Από ένα βραχώδες ύψωμα ό Σέλκις έρευνούσε, πρωί και βράδυ, τ'ο διάστημα που άπλωνότανε προς τούς μακρυνούς όρίζοντας Μόνο κύματα και σύννεφα όμως αντίκρυζαν τά μάτια του.

Μήπως άρα γε αυτό; και τ'ο νησί του έπρόκειτο νά μείνουν για πάντα έμκατελειμμένοι; Αυτός ό φόβος άρχισε τώρα νά τόν καταλαμβάνη. Δεν άνοιγε πιά τήν Άγία Γραφή. Έφιάλτες τόν τυραννούσαν τής νύχτες.

Τήν 11 Ιανουαρίου 1709 τέλος, κατά τ'ο μεσημέρι, ό ήχος άνωθρώπινης φωνής ήρθε και χτύπησε σ' όυλιά τού έξορίστου. Η κατάπληξις κι' ή μεγάλη χόρα παρέλυσαν για λίγο τής αισθήσεις του. Δυό μίλλια μακρυνά ένα μεγάλο πολεμικό πλοίο μάζεσε τά πανιά

Η ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Βασίλειος της Ρώμης προς την αρχιδούκισσα Σοφία

Μου είπατε : «Είστε σιλόδοξος. Δεν ξέρετε να αγαπάτε». Συλλογίσθηκα πολλήν ώρα αυτή τή φράσι. Ήξετασα με αυστηρότητα τή συνείδησί μου. Όχι, δεν είμαι φιλόδοξος. Σās αγαπῶ γιατί υπήρξατε καλή και γενναία ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Είπατε στὸν ἑαυτὸ σας : «Αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο θῆμα εἶνε καταδικασμένο νὰ μὴ ἀπολαύσῃ καμμιά χαρὰ εἰς τὴ ζωή. Τοῦ ἀπαγορεύουν καὶ τὰ ἀθώωτερα πράγματα καὶ προσπαθοῦν νὰ πνίξουν μέσα στὴν ψυχὴ του κάθε δέλησι καὶ κάθε ζωικότητα». Εἶπατε : «Θὰ τῷ ἐπιτρέψω νὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ θὰ τὸν παρηγορήσῃ ἀπὸ τῆς πίκρας τῆς ζωῆς».

Δὲν ἐμάντευσα τὴ σκέψι σας ; Ἡ γλύκα μιᾶς ματιᾶς, αὐτὴ ἡ ματιὰ ποῦ συμβουλευετὶ μὲ χὰδι, μιὰ λέξις συμπαιθείας, καὶ ὅλη ἡ ἀρμονία τῆς ψυχῆς σας, αὐτὰ ὅλα μὲ συνεκίνησαν. μὲ ἐτάραξαν... Βλέπετε ὅτι σās ἀγάπησα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Ξέρω πολὺ καλὰ τὴν τραγικὴν εἰρωνεία τῆς ζωῆς μου. Καὶ πρέπει νὰ ἀνεβῶ ψηλὸ ἢ νὰ γκρεμισθῶ στὴν ἀβυσσῶν. Θὰ παλέψω. Μοῦ τὸ ἐπιβάλλει τὸ ὄνομα μου. Μειδιάτε ; Θὰ ἰδῆτε.

Φράντζ

Ο Ἰκπότης ντὲ Μπουφλέρ προς τὴν Κόμησσαν ντὲ Σαμπρόν

Πότε θὰ σὲ ξαναἰδῶ, ἀδελφῆ μου ; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μοῦ φαίνονται σὰν ξένοι. Ἐμένα ἔχω στὴν ψυχὴ μου... Ἐσὺ εἶσαι ἡ οἰκογένειά μου... Πλήττω δισυκῶς νὰ ἢ ὡς πού περιούνη χωρὶς ἐμένα μοῦ φαίνονται ἀτέλειωτες. Ἦθελα νὰ γράψω καὶ στὸν φίλο μου Ἐδουάρδο, ἀλλὰ δὲν ἔχω διάθεσι γιὰ τίποτε. Σὲ σκέπτομαι διαρκῶς, γλυκεριά μου.

...Αισθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ ἰδῶ ! Καὶ μετρῶ τῆς ὥρας ποῦ μὲ χωρίζουν ἀπὸ σένα.

Ἀφυσῶ με νὰ πιστεύω πῶς εἶμαι κατὶ στὴ ζωὴ σου. Ὅταν ζωγραφίζης, ὅταν διαβάζης, ὅταν μελετᾶς, ὅταν γράφης θέλω νὰ μὲ σκέπτεσαι. Ἀκούς ; Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν ξεχνᾶ.

Ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὰ ἀφήσω ὅλα γιὰ σένα. Εἶμαι σκλάβος σου καὶ ἀδελφός σου. Περιμένω διαταγὰς.

Δικός σου
ντὲ Μπουφλέρ

Τοῦ ἰδίου προς τὴν ἰδίαν

Γράψε μου τί γίνεται, ἀγαπημένο, καλὸ καὶ γλυκὸ παιδί μου. Σκέψου πῶς σ' ἀγαπῶ ὅπως καμμιά γυναίκα δὲν ἀγαπήθηκε Σκέψου πῶς δὲν ἔχω καμμιά χαρὰ στὸν κόσμον, ἀπὸ τότε ποῦ εἶμαι μακριά σου. Καὶ σκέψου πρὸ παντός ὅτι θὰ ἦταν μεγάλη δυστυχία γιὰ μένα νὰ ὑποψιαστῶ πῶς μ' ἀγαπᾶς λιγότερο...

Μοῦ ἀναφέρεις τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐπιστολῶν ποῦ μοῦστειλες καὶ θέλεις νὰ σοῦ ἔχω εὐγνωμοσύνη γι' αὐταῖς. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τότε ποῦ ἐπέστρεψες στὸ καταραμένο αὐτὸ Παρίσι, τὰ γράμματά σου ἔγιναν ψυχρότερα καὶ ἀραιότερα. Τρία τωρινὰ γράμματά σου κάνουν ἕνα ἀπὸ τὰ παλιὰ, κακὸ παιδί...

Ἀγάπησέ με πόλι ὅπως πρῶτα, καλὴ μου. Ἀφυσῶ τὴν καρδιά σου στὰ χέρια μου. Ἐγὼ ζῶ γιὰ σένα. Ζῶ μὲ τὴ σκέψι σου... Ὅλες ἡ ἀναμνήσεις ἔρχονται στὸ νοῦ μου καὶ μὲ παιδεύουν... Τὸ μέλλον μου εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὸ δικό σου καὶ πάντα θὰ εἶμαι πιστὸς στὸ λόγο μου. ...Ἄν ἤξερες ὅτι καὶ μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὸ γεράκι σου μὲ κάνει εὐτυχισμένο, δὲν θὰ ἀφίνες ποτὲ τὴν πέννα. Σ' ἀφίνω, ἀγάπη μου, μὲ παρόμοιο καὶ πίκρα σήμερα... Δὲν ξέρω γιατί ἔχω στὴν ψυχὴ μου ἕνα κακὸ ροαίσθημα. Μὴ μὲ ξεχνᾶς.

*Ἐπιστολὴ τοῦ Πρίγκηπος Μτέρνιχ προς τὴν κόμησσαν
Λωροθέαν ντὲ Διέβεν*

...Εἶναι τὸ πρῶτο γράμμα ποῦ σοῦ στέλνω εἰς τὸ Λονδίνον. Θὰ

σου. Μιὰ βάρκα ἐρχόταν στὸ νοσι νὰ πάρῃ νερὸ γιὰ τὸ καράβι. Οἱ ναῦτες ξαφνιάσθηκαν βλέποντες ἐκεῖ ἕναν ἄνθρωπον. Τὸν παρουσίασαν στὸν κυβερνήτη Γουόντ Ρότζερς, ἐπιφορτισμένο νὰ καταδιώκῃ τὰ ἰσπανικὰ καράβια, κι' ἀρχηγὸ ἀγγλικῆς μοίρας.

Ὅταν γύρισε στὴν Ἀγγλίαν ὁ Σέλκιρκς ἔμεινε μερικὸς μῆνας στὸ Λονδίνο. Σὲ μιὰ ταβέρνα κάποιος ναυτικὸς τὸν παρουσίασε μιὰ μέρα στὸ Δανιὴλ ντὲ Φέε. Ὁ Φέε ἀκουσε τὴν περιεργὴ ἱστορία του καὶ ἐπὶ τῆ βᾶσις αὐτῆς ἔγραψε κατόπιν τὸν «Ροβινσώνα Κρούσο» ποῦ τόσο διαβάστηκε ἀπ' ὅλο τὸ κόσμον...

(Μετὰφρασις)

(Ἀπὸ τὸ παρισινὸ «Ἀννάλ»)

σοῦ γράφω τακτικὰ καὶ εἰς τὸ Παρίσι. Σὲ στέλνω αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖς. Ξαναδιάβασα τὸ γράμματά σου καὶ ἔκλωσα. Τὴ δύναμι ἐξασκεῖς στὴν ψυχὴ μου ! Εἶμαι τρελλὸς μαζὶ σου. Κι' ἐν τούτοις ἦταν δύσκολο πάντα σὲ μιὰ γυναίκα νὰ μὲ κατακτήσῃ !

Ὅλα τὰ θυμοῦμαι. Ἡ συνάντησίς μας ἔγινε στῆς 20 Σεπτεμβρίου. Ἦρουν ἀδιάφορος. Ταξιδέψαμε μαζὶ. Ὅταν μοῦ μίλησες, εἶδα ἀμέσως πῶς ἦσουν καλὴ καὶ ἀφελὴς Στῆς 27 μοῦ ἔκανες καλὴν ἐντύπωσι. Εἶδα πῶς ἔγιναν δίκιο ἐκεῖνοι ποῦ σ' ἐξυμνοῦσαν σὰν μιὰ ὑπέροχη γυναικίκα. Στῆς 28 σοῦ ἔκαμα τὴν πρώτη μου ἐπίσκεψι. Ἦσουν τόσο ὁμορφὴ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ! Ἐπέρασα στὰ πόδια σου μιὰ δλόκληρη ὥρα.

Δὲν θυμοῦμαι ποῦ μέρα ἦλθετε στὸ θεμερεῖό μου. Ὅπωςδὴποτε ἐκεῖνη τὴ βροχιδιὰ σ' ἐφίλησα !.. Εἶναμε καὶ οἱ δύο κυρετό. Ἐπειτα πέρασαν τέσσερις ἑβδομάδες σὰν ἕνα ὄρατο ὄνειρο...

Δωροθέε, σὲ γνωρίζω καλὰ τώρα. Εἶσαι καλὴ, δυνατὴ καὶ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα οἶσθημα ποῦ θὰ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς σου.

Ὁ ἄνδρας σου εἶναι εἰλικρινὴς καὶ καλὸς ἀλλὰ δὲν μπορεῖ πειθὰ νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τῆς ψυχῆς σου. Εἶσαι δική μου καὶ τὸ ξέρω. Εἶμαι βέβαιος, καὶ καμμιά ὑποψία δὲν τσράζει τὴν ψυχὴ μου. Σοῦ τὸ ξαναλαμβάνω : Εἶσαι δική μου ! Λοιπὸν μὴ τρεβάσι γιατί ὁ χωρισμὸς μας δὲν θὰ διαρκῆσῃ πολὺ. Εἶμαι φίλος σου καὶ θὰ κόνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ νικήσω τὰ ἐμπόδια. Ὅταν πρόκειται γιὰ σένα γίνομαι δυνατός ! Γράψε μου κάθε μέρα, Δωροθέε. Γράψε μου, ἔστω καὶ μιὰ λέξι. Εἶμαι πολὺ μελαγχολικὸς σήμερα. Κάθε μέρα θὰ μαθαίνης ἀπὸ μένα τί γίνεται μέσα στὴν καρδιά μου. Θὰ σοῦ λέω τῆς πίκρας μου καὶ τῆς χαρῆς μου. Θὰ ἰδῆς ὅτι δὲν θ' ἀλλόξω καὶ ὅτι τὸ αἶσθημά μου γιὰ σένα θὰ ἀπασχολῆ τῆς ὥρας μου κι' ὅλη τὴ ζωὴ μου.

Ὁ κόσμος νομίζει πῶς δὲν ξέρω ν' ἀγαπῶ ! Μιὰ ἄλλη φορὰ θὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἰδέαν μου γιὰ τὸν κόσμον...

Ἡ ἀλληλογραφία μας θὰ εἶναι τακτικὴ. Θὰ σοῦ ἐκμιστηρευθῶ μὲ τὰ γράμματά μου ὅσα δὲν σοῦ εἶπα τῆς τέσσερις βδομάδες ποῦ περάσαμε μαζὶ. Θὰ μὲ γνωρίσης ὅσο κανένας δὲν μὲ γνώρισε στὸ κόσμον.

Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ εὐτυχία : Ἐσὺ ! Σ' ἀφίνω, φίλη μου. Ἡ μόνες εὐχάριστες στιγμῆς μου εἶναι ὅταν σοῦ γράφω.

Ἐνα φιλή στὸ στόμα σου !
Μτέρνιχ

Τοῦ Νοπιλίουτος προς τὴν Ἰσοφίαν

Ἦσουν πολὺ ὄρατα γθὲς τὸ βράδυ... Καὶ σὲ ἐθούμασα γιὰ τὴν κολωσύνη σου. Μιὰ γυναικίκα ὄρατα καὶ κακιά εἶνε ἀπογορευτικὴ. Ὅταν ὁμως ἡ ὡμορφιά συνοδεύεται ἀπὸ γλύκα καὶ κολωσύνη, τῆς γινόμαστε σλόβοι ! Ἰσοφίνα, δὲν μοῦ ἀνολόγησες ὅτι εἶμαι ἡ μόνη ἀγάπη σου ; Σὲ ἐπείστενα καὶ σὲ πιστεύω.

Τῆς κυρίας Βέιν πρὸς τὸν Γκαϊτε

Νὰ ἡ εὐτυχία μου. Ἐνα βλέμμα σου καὶ ἕνα φιλή σου... Ποιὰ ἄλλη γυναίκα ἐγνώρισες, σὰν ἐμένα τὴν μεγάλη αὐτὴ ἡδονή ! Τώρα εἶμαι μακριά σου, καὶ πάντα συλλογίζομαι αὐτὴ τὴν ὥρα, τὴν ἀξέγαστη αὐτὴ ὥρα... Τὰ μάτια μου γεμίζουν δάκρυα... Ἐπειτα τὰ δάκρυα στεγνώνουν. Γιατί λέω : Μ' ἀγαπᾶ ! Ἀκουσε ἀγαπημένε μου. Εἶμαι μόνη, μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου, ξένη πρὸς ὅλους. Ἡ μόνη μου εὐτυχία εἶσαι σὺ ! Παρηγόρησέ με ποῦ σ' ἔχασα καὶ ἔλα πάλι κοντά μου. Ἐλα !

Ἐμμα

Τῆς ἰδίας προς τὸν ἰδίον

Γιατί αὐτὸ τὸ γράμμα ! Σοῦ φαίνεται παρῆξενον ἂν πάσχω ἀπὸ νοσταλγία ; Ἡ πιστὴ μου καρδιά πετάει σ' ἐμένα καὶ τὰ ὄνειρα μου, οἱ πόθοι μου σὲ τριγυρίζουν στὴ μοναξιά μου... Ἡ σκέψι μου εἶναι γύρω σου, σὲ δυναμώνει καὶ σοῦ δίνει θάρρος γιὰ τὴν πικρὴ ζωή... Θὰ σὲ ἰδῶ γρήγορα ἀραγε ; Πότε θὰ σιθανθῶ ὅτι εἶμαι ἕνα τέλειο πλάσμα ἐυλογημένο ἀπὸ τὴν Φύσι ;

Ἐμμα

